

Pēcnāves dzīves mācība

“Visam, kas notiek gan šajā, gan viņā pasaulē, ir loģisks pamatojums – tam visam ir sava neapstrīdama jēga. Pienāks diena, kad jūs sapratīsiet Dieva plāna brīnišķo nolūku.”

Luisa Perla

Slimnīca

Kad beidzot šis bērns piedzims? Viņa, mocīdamās sāpēs, domāja. Gulēdama pirmsdzemdību palātā, mana māte Luisa Perla veica elpošanas vingrinājumus un spieda, spieda... taču nekas nenotika. Ne bērna. Ne paplašināšanās. Tikai sāpes, kas kļuva aizvien stiprākas, un ārste, kura brīžos starp citu mazuļu nākšanu pasaulē ieskrēja viņu apraudzīt. Viņa centās nekliegt; viņa bija apņēmusies nerīkot nekādas scēnas. Galu galā te bija slimnīca. Te atradās slimnieki.

Tomēr nākamajā ārstes parādīšanās reizē māte viņu uzlūkoja asaru pilnām acīm un lūdzoši pajautāja: “Vai tam kādreiz pienāks gals?”

Ārste norūpējusies stingri uzspieda roku mātes vēderam, gribdama konstatēt, vai esmu pietiekami “pazeminājies”, lai tiktu dzemdēts. Ārstes seja liecināja, ka viņa par to nav gluži pārliecināta. Taču, ņemdama vērā manas mātes neciešamās sāpes, ārste pagriezās pret medmāsu un negribīgi teica: “Vediet viņu iekšā.”

Māte tika uzcelta uz ratiņiem un aizstumta uz dzemdību palātu. Ārstei turpinot spiest viņas vēderu, māte saklausīja ļoti skaļu kliedzienu, kura troksnis šķita piepildām visu telpu. *Ak, viņa nodomāja, tas sievišķis nu gan padara sevi par galīgu muļķi!* Tad pēkšņi māte saprata, ka bez viņas un medicīnas personāla telpā neviena nav – tas nozīmēja, ka kliedziens nācis no viņas pašas. Tātad viņa pati tomēr bija sarīkojusi scēnu. Tas māti patiesi apbēdināja.

“*Kad tas beigsies?*”

Ārste veltīja viņai mierinošu skatienu un īsu ētera plūsmu. Tas bija kā uzlikt plāksteri norautam loceklim.

“*Viņa mums zūd...*”

Māte tik tikko saklausīja šo balsi motoru rūkoņā – milzīgu motoru, kādus var ieraudzīt fabrikā, bet ne slimnīcā. No sākuma tie nebija tik skaļi. Skaņa, ko pavadīja dīvainā, tirpstoša sajūta, bija sākusies kaut kur ap kāju pēdām. Tad tā sāka pārvietoties pa viņas ķermeni tā, it kā šie motori kāptu augšup, kļūstot aizvien skaļāki un skaļāki. Izdzēšot šo sajūtu vienā ķermeņa joslā, tie, nemītīgi pieņemdamies spēkā, pārvietojās uz nākamo, atstādami aiz sevis vienīgi pamirumu.

Taču dzemdību sāpes cauri šim motoru troksnim turpinājās ar apdullinošu spēku.

Māte zināja, ka šīs sāpes viņa atcerēsies visu savu atlikušo mūžu. Viņas ginekoloģe – praktiska, lietišķa, nedaudz vecmodīga daktere – uzskatīja, ka sievietēm jāizbauda “pīlnīga” dzemdību pieredze. Tas nozīmēja – nekādu pretsāpju līdzekļu. Pat ne pašu dzemdību laikā; augstākais, uz ko jūs varējāt cerēt, bija mazītiņa ētera deva, kontrakcijām sasniedzot savu kulmināciju.

Dīvaini, bet neviens no ārstiem vai māsām nelikās samulsis. Visapkārt bija šī apdullinošā skaņa, tomēr dzemdību palātā neviens nelikās to manām. *Kā tas var būt?* brīnījās mana māte.

Motori un pamirums, ko tie aiz sevis atstāja, varētu būt zināms atvieglojums. Taču, kad tirpšana pārgāja no iegurņa uz vidukli, māte pārsteigta attapa, ka zina, kas notiks, kad tie būs tikuši līdz sirdij.

Viņa mums zūd...

Nē! Māti pārņēma pretestības gars. Sāp vai nesāp, viņa negribēja mirt – viņa iztēlojās savus mīļos sērojam pēc viņas. Bet, lai arī kā viņa cīnījās, šiem motoriem nebija atpakaļgaitas. Tie virzījās augšup, liekot mātei pamirt collu pa collai, šādi it kā izdzēšot viņas esamību. Tos apturēt nebija viņas spēkos. Kad māte nonāca pie šīs saprašanas, notika kas dīvains. Lai kā viņa *negribēja* mirt, pēkšņi pār viņu nolaidās miers.

Viņa zūd...

Motori jau bija tikuši līdz krūšu kaulam. Skaņa piepildīja viņas galvu.

Un tad viņa sāka *celties gaisā*.

Ceļojums

Ne jau manas mātes *ķermenis* cēlās gaisā. Tas bija kaut kas, ko viņa spēja iztēloties vienīgi kā savu *dvēseli*. Viņa tika rauta augšup, mērķtiecīgi virzot *pretī* kaut kam. Viņa neatskatījās. Vairs nesajūdama savu fizisko apkārtni, māte zināja, ka dzemdību palātu ar tās motoriem ir jau atstājusi. Viņa turpināja celties augšup. Un, lai arī viņai nebija nekādu apzināti iegūtu zināšanu par dzīvi pēc nāves vai kaut ko “garīgu”, kas būtu ar to saistīts, tam bija maz nozīmes. Lai pamanītu, ka jūsu pamatbūtība atstāj jūsu ķermeni un sāk celties augšup, nav vajadzīgi nekādi reliģiski priekšstati. Izskaidrojums tam var būt tikai viens.

Pēdējā apzinātā doma, guļot uz dzemdību galda, manai mātei bija: viņa atstāj aiz sevis visu, kas bijis mīļš, *viņai tas vairs nerūp*. Pirmajā brīdī tas viņu izbrīnīja. Tiklīdz māte pārstāja cīnīties un ļāva visam “iet savu gaitu”, sākās ceļojums. Vispirms pār viņu nāca visaptverošs miers, klusums un visu pasaulīgo pienākumu neesamība. Vairs nekādas slīgšanas nemierpilnos ikdienas dzīves sīkumos. Nekādu termiņu, kuros jāieklājas, ne ikdienišķu uzdevumu, kuri

jāveic, ne citu cilvēku cerības, kuras jāattaisno, ne robežas, kuras jāievēro. *Ne vairs baiļu no nezināmā.* Cits pēc cita. Viss izgaisa... un kas tas bija par atvieglojumu! Kas par *milzu* atvieglojumu! Kad tas bija noticis, māti pārņēma neizsakāma viegluma sajūta un viņa sāka apzināties, ka *peld*. Izgaistot visiem pasaulīgajiem pienākumiem, viņa jutās tik viegla, ka cēlās aizvien augstākos un augstākos līmeņos. Tā mana māte turpināja celties aizvien augstāk, apstājoties tikai, lai uzņemtu tādas vai citādas zināšanas.

Viņa cēlās secīgi cauri dažādiem līmeņiem; konkrētu “tuneli”, par kādu vēstī daži, kuriem bijusi līdzīga pieredze, viņa atmiņā atsaukt nespēj. Māte atceras, ka ceļā sastapusi “citus”. Tie bija kas vairāk nekā vienkārši “cilvēki”. Tās bija to cilvēku, kuru laiks uz Zemes ir beidzies, “būtības”, “gari” vai “dvēseles”. Šīs “dvēseles” uzrunāja viņu, lai arī *runāt* varbūt nav īstais vārds. Saskarsme bija neverbāla, tāda kā domas pārraidīšana, kas neatstāja nekādu šaubu par to, kas ticis izteikts. Šaubas šeit nepastāvēja.

Mana māte uzzināja, ka verbālā valoda, kādu to pazīstam mēs, ir ne tik daudz saskarsmes *līdzeklis*, cik saskarsmes *kavēklis*. Tas ir viens no šķēršļiem, kas mums dots, lai uzveiktu to kā daļu no savas mācīšanās pieredzes šeit, uz Zemes. Verbālā valoda patur mūs ierobežotas sapratnes apjomā, kurā tad nu arī darbojamies, lai sasniegtu meistarību citās mācībās.

Dvēsele – cilvēka “kodols” – ir vienīgais, kas izdzīvo un kam ir nozīme, – to saprata mana māte. Dvēseles skaidri parāda savu dabu. Tās nebija ne sejas, ne ķermeņi; nebija arī, kur paslēpties, tomēr ikvienu viņa pazina tieši tādu, kāds tas bija. Viņu fiziskā fasāde vairs nebija viņu daļa. Tā bija atstāta vien kā atcere par lomu, ko tie reiz spēlējuši savu mīļo dzīvē, lai tiktu glabāta dārgā piemiņā par viņu eksistenci. Šī viņu kādreizējās fiziskās pastāvēšanas atcere tad arī ir viss, kas paliek šeit, uz Zemes. Viņu patiesā būtība ir pārcēlusies citur.

Mana māte uzzināja, cik nenozīmīgs patiesībā ir ārējais izskats un manieres, cik tukša ir mūsu piesaiste to vērtībai. Viņas mācība

šajā līmenī bija nevērtēt cilvēkus pēc to ārienes – to skaitā rases un ādas krāsas –, nedz arī pēc to reliģiskās piederības vai izglītības līmeņa. Ir jāatklāj, kas tie ir *īstenībā*, jāierauga to patiesā būtība, ko slēpj āriene. Un, lai arī šo mācību viņa bija apguvusi jau *šeit, tur* iegūtā atskārsme bija nesalīdzināmi sarežģītāka un plašāka.

Novērtēt laika ritējumu nebija iespējams. Māte zināja, ka atrodas tur jau pietiekami ilgi, ja reiz ir pacēlusies cauri visiem šiem līmeņiem. Viņa zināja arī, ka ikviens līmenis sniedz atšķirīgu mācību.

Pirmajā līmenī uzturējās Zemei piesaistītās dvēseles – tās, kuras nebija gatavas to atstāt. Šīs bija dvēseles, kam bijis grūti atraisīties no ierastā. Parasti tie ir gari, kuri jūt, ka nav pabeiguši darbu, kura dēļ ieradušies uz Zemes. Varbūt tie atstājuši slimus vai fiziski nevarīgus piederīgos, kuru kopšana bijusi viņu pienākums (un viņi nevēlas tos pamest), un šajā pirmajā līmenī tie kavēsies, līdz jutīsies spējīgi atbrīvoties no savām Zemes piesaistēm. Vai arī tos pārsteigusi pēkšņa un vardarbīga nāve, neatvēlot laiku saprast, ka ir miruši, un liedzot procesu, kādam jāiziet cauri, lai nokļūtu uz debesīs pacelšanās ceļa. Tā vai citādi tie vēl arvien jūt stipru saikni ar dzīvi un nav gatavi aiziet. Iekams nav nonākuši pie saprašanas, ka nevar vairs ilgāk pastāvēt šajā plānā, ka nav vairs tam piederīgi un ka vairs neatrodas šajā dimensijā, tie paliek pirmajā līmenī – vistuvākajā viņu līdzšinējai dzīvei.

Mātes atmiņas par otro līmeni ir visai neskaidras, taču par trešo tās saglabājušās itin spilgtas.

Māte atceras, ka, pacēlusies trešajā līmenī, viņa izjutusi ārkārtīgu drūmumu. Viņu pārņēmušas patiesas skumjas, saprotot, ka šis līmenis domāts tiem, kuri paši atņēmuši sev dzīvību. Šīs dvēseles tagad bija ieslodzītas, nespēdamas pārvietoties ne augšup, ne lejup, tās šķīta izolētas. Tām nebija virziena. Viņu esamībai bija bezmērķības garša. Vai tām kādā brīdī tiks ļauts atstāt šo vietu, lai apgūtu savu mācību un turpinātu attīstīties? Viņa nevarēja aptvert, ka nebūs ļauts. Varbūt tas šīm dvēselēm aizņems ļoti ilgu laiku,

taču māte juta, ka tas ir tikai pieņēmums. Šī nebija atbilde, ko viņa spētu atsaukt atmiņā. Lai vai kā, šīs dvēseles nebija rimušās, – un nokļūt šajā līmenī bija ļoti nepatīkami ne tikai tiem, kas tur uzturējās, bet arī tiem, kas devās tam cauri. Trešā līmeņa mācība bija neizdzēšama un skaidra: atņemot sev dzīvību, cilvēks patvaļīgi iejaucas Dieva plānos.

Pārējās mācības

Mātei bija palikušas atmiņā vēl arī citas mācības. Viņai tika parādīts, cik bezjēdzīgi ir sērot par mirušajiem. Ja arī bija kāda nožēla, kas skāra aizgājušo garus, tad tās bija sāpes, ko cieta palicēji. Viņi vēlas, lai mēs liksmojam par viņu aiziešanu, lai svinam viņu “atgriešanos mājās”, jo nomirstot mēs nokļūstam tur, kur patiesībā ilgojamies nokļūt. Mēs bēdājamies par *savu* zaudējumu, par vietu, ko mūsu dzīvē reiz bija ieņēmis šis cilvēks un kas tagad palikusi tukša. Šo cilvēku esamība, vai mēs to uztvērām kā patīkamu vai nepatīkamu, ietilpa mūsu mācīšanās procesā. Viņiem nomirstot, mēs zaudējam šīs mācības “avotu”. Jācer, ka to, kas mums bijis jāiemācās, mēs esam jau iemācījušies vai vismaz, pārdomājot viņu dzīvi un to, kā tā sajaukusies ar mūsējo, mēs to kādreiz beidzot spēsim. Māte uzzināja, ka laika ritējums – kopš brīža, kad atstājam debesis, lai ietu cauri savai Zemes dzīvei, līdz brīdim, kad atkal tajās atgriežamies, – ir tik vien kā zibsnis mūsu mūžīgajā apziņā un ka “pēc brīža” mēs visi atkal būsim kopā. Tad arī mēs saprotam, ka viss ir tā, kā tam bijis jābūt.

Mātei tika parādīts: lai arī cik šķietami briesmīgs vai netaisns ir tas, kas nereti notiek ar cilvēkiem uz Zemes, *tajā nav vainojams Dievs*. Kad tiek nogalināti nevainīgi bērni, kad, ilgstošu slimību novārdzināti, mirst labi cilvēki vai kāds tiek ievainots vai sakropļots, tam nav nekāda sakara ar *vainu* vai *sodu*. Tās ir *mūsu* mācības, kas apgūstamas *mūsu* dievišķajā plānā, un mēs esam tām piekrituši.

Tās ir mācības mūsu evolūcijas labad – gan kā devējiem, gan kā ņēmējiem.

Gandrīz *viss, kas notiek ar cilvēku, ir viņa kontrolē un atrodas viņa ietekmē*. Mūsu darbošanās vai atteikšanās darboties ir tikai šo notikumu aranžējums. Sapratusi to, māte attapa, cik ļoti nevietā ir jautāt, kā gan Dievs ko tādu pieļauj, vai, balstoties uz šiem notikumiem, prātot, vai Dievs vispār pastāv. Tagad viņa saprata, ka visam ir nevainojami loģisks izskaidrojums. Tas bija *tik* nevainojams, ka māte brīnījās, kā gan nav to zinājusi līdz šim. Un, redzot kopainu, viņa saprata, ka viss – *viss* ir tieši tā, kā tam jābūt.

Māte uzzināja arī, ka karš ir tikai pārejoša barbarisma atlieka – rupjš un absurds domstarpību risināšanas veids – un pienāks laiks, kad tas pārstās eksistēt. Cilvēces ieradumu karot šīs dvēseles uzskata ne tikai par primitīvu, bet pat par smieklīgu – jauni vīri tiek sūtīti izcīnīt vecu vīru kaujas par teritoriju iegūšanu. Kādu dienu cilvēce atskatīsies uz šo ideju un jautās: *Kāpēc?* Sarodoties pietiekamam daudzumam attīstītu un augsti inteligentu dvēseļu, problēmas tiks atrisinātas; tad arī pienāks gals karošanai.

Mana māte uzzināja pat to, kāpēc cilvēki, kuri savā dzīvē darījuši “briesmu lietas”, šeit tiek uzņemti bez jebkādas tiesāšanas. Viņu rīcība kļuvusi par mācību stundu, kura tiem bija jāapgūst un pēc kuras tiem jāklūst par pilnīgākām būtņēm. Viņiem jāpaceļas no līmeņa, kādā tie atrodas. Protams, tiem atkal un atkal nāksies atgriezties uz Zemes, līdz tie pilnībā būs apguvuši zināšanas, kuras rosinājušas viņu uzvedības tālejošās sekas. Tiem būs jāiet cauri šim dzimšanas un pārdzimšanas ciklam tik ilgi, cik tas būs nepieciešams viņu attīstībai un tam, lai tie beidzot varētu nokļūt Mājās.

Kad mācības bija galā, māte bija pacēlusies pašā augstākajā līmenī. Nokļuvusi tur, viņa pārstāja celties un, kāda spēka neatlaidīgi un mērķtiecīgi vilkta, sāka bez piepūles slidēt uz priekšu.

Visapkārt virmoja visbrīnišķīgākās krāsas un apveidi. Tie atgādināja dabasskatus, tikai... tā nebija daba. Lai arī viņa it kā zināja, ka tās ir puķes un koki, tomēr tie nekādā veidā neatgādināja uz Zemes redzēto. Šie vienreizīgie, neapraktāmie krāsu toņi, šīs formas, kādas neeksistēja pasaulē, kuru māte bija atstājusi aiz sevis, pildīja viņu ar izbrīnu.

Pakāpeniski mana māte sāka apjaust, ka slīd virs tāda kā ceļa – alejas, kuras abās pusēs rindojās pazīstamas dvēseles – draugi, radnieki un cilvēki, kurus viņa bija pazinusi daudzajās iepriekšējās dzīvēs. Tie bija ieradušies viņu sagaidīt un lika viņai saprast, ka viss ir labi. Tā bija neapraktāma miera un svētlaimes sajūta.

Pašā ceļa galā māte ieraudzīja gaismu. Tā atgādināja sauli – tik spožu, ka kļuva bail, vai tā neizdedzinās acis. Taču tās skaistums bija patiesi žilbinošs. Māte nespēja novērst skatienu. Pārsteidzoši, bet pat pietuvojoties acis nejuta nekādu sāpju. Gaismas izmeklētais mirdzums šķita pazīstams – tāds kā mājīgs. Viņa bija ieskauta šīs gaismas lokā un saprata, ka šī gaisma ir kas vairāk nekā vienkāršs starojums. Tas bija Augstākās Būtnes kodols. Viņa bija sasniegusi visu zinošās, visu ietverošās, visu pieņemošās un visu mīlošās Gaismas līmeni. Mana māte saprata, ka ir Mājās. Šeit viņa bija piederīga. No šejienes viņa bija nākusi.

Tad Gaisma viņu bezvārdu valodā uzrunāja. Ar pāris neverbālām domām tā noraidīja tādu informācijas daudzumu, kas ietilptu veselos sējumos. Itin kā attēlos tā izklāja mātes priekšā visu viņas dzīvi – *šo* dzīvi. Bija brīnišķīgi to aplūkot: gandrīz viss, ko mana māte jebkad bija teikusi vai darījusi, tika parādīts nepārprotami skaidrās ainās. Tagad viņa pati izjuta sāpes vai prieku, ko bija sagādājusi citiem. Arī šī procesa laikā viņa saņēma mācības – *bez jebkādas tiesāšanas*. Un, lai arī nebija tiesas, viņa *pati* saprata, ka tā bijusi krietni dzīvota dzīve.

Pēc brīža manai mātei darīja zināmu, ka viņa tikšot sūtīta atpakaļ. Bet viņai *negribējās* atgriezties. Jocīgi, bet, par spīti tam, kā viņa no sākuma bija pretojusies nāvei, tagad viņa patiešām

nevēlējās doties prom. Viņā valdīja tik brīnumains miers – šajā jaunajā apkārtnē, ar jauno izpratni un starp vecajiem draugiem. Māte vēlējās šeit palikt mūžīgi. Kā gan no viņas varēja prasīt, lai tā dotos prom?

Atbildot uz šiem klusajiem lūgumiem, mātei lika saprast, ka viņa vēl nav pabeigusi savu darbu uz Zemes. Viņai jāatgriežas, lai izaudzinātu savu bērnu. Daļēji iemesls, kāpēc viņa tika atvesta uz šejieni, bija iemantot īpašo izpratni, kā to darīt!

Pēkšņi mana māte sajuta, ka tiek rauta ārā no Gaismas kodola un traucas atpakaļ pa to pašu ceļu, pa kuru pirms tam bija ieradusies. Tikai tagad viņa devās pretējā virzienā un zināja, ka atgriežas Zemes dzīvē. Atstājot pazīstamās dvēseles, krāsas un apveidus, un pašu Gaismu, viņu pārņēma dziļas skumjas un grūtsirdība.

Attālinoties no Gaismas, mātes jauniegūtās zināšanas sāka gaist. Viņa saprata, ka ir *programmēta* aizmirst, ka viņai *nepienākas* to atcerēties. Viņa izmisīgi tvērās pie tā, kas vēl bija palicis, zinādama, ka piedzīvotais nekādā gadījumā nav bijis sapnis. Viņa visiem spēkiem centās paturēt atmiņas un iespaidus, no kuriem daudzi jau bija izdzisuši, un viņa to izjuta kā briesmīgu zaudējumu. Lai vai kā, bet mana māte juta iekšēju mieru, ko tai deva zināšana: tad, kad pienāks laiks atgriezties Mājās, viņu tur sagaidīs ar mīlestību. To viņa nekad neaizmirsīs. Mana māte vairs nebaidījās no nāves.

Tajā brīdī mana māte saklausīja tālu motoru troksni. Šoreiz skaņa iesākās galvā un virzījās uz leju. Cauri rūkoņai viņa sāka saklausīt balsis – cilvēku balsis – un pēc brīža arī savus sirdspukstus.

Māte juta, ka sāpes bija gandrīz rimušās.

Motori virzījās leju, leju, leju... to rūkoņa aizvien zaudēja spēku. Drīz no motoriem vairs nekas nebija palicis, atskaitot vienīgi tirpšanu kāju pēdās. Un tad pazuda arī tā. Tas bija galā. Viņa bija atgriezusies pasaulē, ko cilvēkiem labpatīk uzskatīt par “reālo”.

Atviegloti smaidot, pār viņu pārlicās ārste. “Apsveicu, Luisa!” viņa teica. “Jums ir burvīgs mazs puisītis.”

Ko tas viss nozīmēja

Mātei mani vēl nebija parādījuši. Vispirms mani vajadzēja nomazgāt, nosvērt, saskaitīt pirkstus. Tas nenotika viņas palātā. Kad māte tika ratiņos stumta pa gaiteni, viņā piepeši uzvilnīja viss pieredzētais un uzzinātais. Viņa intuitīvi nojauta, ka daudz kas no zinībām, kuras vēl tikai pirms mirkļa bija tik dzīvas, nu jau bija aizmirsis: kāpēc debesis ir zilas, kāpēc zāle ir zaļa, kāpēc pasaule ir apaļa un kā notikusi tās radīšana – šī visu lietu nevainojamā loģika. Taču viņa nešaubīgi zināja, ka pastāv Augstākā Būtne. Ka pastāv Dievs.

Bija vēl viena saprašana, ko viņa ar nepārprotamu skaidrību bija paņēmusi sev līdzi: “Mēs šeit esam tāpēc, lai apgūtu mācības, kuras padarīs mūs par pilnīgākām dvēselēm. Mums jāizdzīvo šis līmenis, iekams esam gatavi pārcelties nākamajā. Tāpēc daži cilvēki ir senas dvēseles, kamēr citi – jaunas.”

Mūsdienās bezgala daudz informācijas jūs varat atrast grāmatās par metafizikas tēmām, taču toreiz tā vis nebija. Grāmatnīcās vēl nebija Jaunajam Laikmetam veltītu nodaļu, arī nevienā no mūsu reliģiskajām tradīcijām šī mācība neietilpa. Manai mātei nebija draugu, kuri apspriestu šādus tematus, un slimnīcā viņa bija ieradusies ne jau tāpēc, lai gūtu apskaidrību, – viņa gluži vienkārši gribēja izdabūt no sava ķermeņa izcili negribīgu augli, pirms pati nebija sajukusi prātā aiz sāpēm!

Lai vai kā, nebija nekādu šaubu, ka mainījusies bija *viņa pati*. Viņa to juta – un arī zināja: lai cik tas būtu ironiski, taču laba tiesa šo pārmaiņu notikušas tāpēc, ka ļoti daudzas no iegūtajām mācībām bija nācies atdot aizmirstībai. Visu savu līdzšinējo mūžu mana māte bija bijusi nepiekāpīga perfekcioniste. Tagad, ilgodamās iemiesot savā dzīvē katru iemācīto principu, viņa atklāja, ka lielāko daļu nemaz nespēj atcerēties. Un kā gan var pielietot praksē to, ko neatceraties?

Tādēļ māte nolēma, ka pienācis laiks palūkoties uz sevi iecietīgāk. Un arī uz citiem. Tā nu viņa savu reizi pieļāva mājās kādu

putekli, brīvdienu izbraucienos neņēma līdzī lizola pudeli, lai iztīrītu viesnīcas numura tualetes telpas, un pasauli sāka uzlūkot tādu, kāda tā ir.

Ratiņi ripoja pa gaiteni uz priekšu, pie tiem pienāca tēvs. Māte ar žestu paaicināja viņu tuvāk. “Kad nokļūsim palātā,” viņa čukstus sacīja, “man tev būs jāpastāsta kaut kas, ko biju ieprogrammēta aizmirst.”

Kad viņi abi nonāca palātā, kur bija gandrīz vieni, atskaitot pāris sieviešu slimnīcas gultās, māte čukstus sacīja: “Neatkārto neko no manis teiktā, Sonij. Cilvēki domās, ka esmu jukusi.”

“Labi.”

Un māte sāka stāstīt visu, ko spēja atsaukt atmiņā, cenšoties saglābt nedaudzus smilšu graudiņus, kas vēl nebija paguvuši izslīdēt caur pirkstiem. Tēvs klusēdams klausījās, un viņa bija pārliccināta, ka vīrs neapšaubu nevienu viņas vārdu. Tēvs zināja, ka tik traku stāstu Luīsa nemūžam nebūtu varējusi sadomāt.

Kad viņa savu stāstāmo bija beigusi, nogurums sāka māti vilkt miegā. Viņa mudināja tēvu doties mājās un, cik vien drīz iespējams, dzirdēto pierakstīt. Šī informācija bija pārāk dārga, lai to laistu zudībā. Arī tēvs domāja gluži tāpat.

Pamodusies māte ieraudzīja blakus gultā kādu sievieti. Viņa to atcerējās jau no iepriekšējās dienas. Pirmā doma bija itin nejauka: *ir nu gan neglītene!* Bet tad viņa sev sacīja: “Pagaidi. Tu tikko apguvi sapratni, ka cilvēka ārienei nav nekādas nozīmes.” Situācijas ironiskums lika viņai iesmieties.

“Jūs visu nakti runājāt – pēc tam, kad atgriezāties no bērniņa dzemdēšanas,” palātas biedrene paziņoja.

“Vai patiešām?”

“Jūs citējāt Svētos Rakstus.”

“Ko es tādu teicu?”

“Nezinu. Jūs runājāt mēlēs.”

Runājusi mēlēs? Mamma nezināja nevienu svešvalodu, kur nu vēl kādu no senajām valodām; ja tā, tad viņa nevarēja citēt neko citu kā 23. psalmu – un arī tikai angļiski.

Viņa atslīga gultā. Tik daudz jautājumu. Ja viņai par vakardienas notikumiem vēl bija bijušas kādas šaubas, nu vairs to nebija. Dzemdību palātā bija noticis kas ārkārtīgi neparasts. Viņa zināja, ka tas nav bijis sapnis – kaut vai tāpēc, ka sapņi neliel mainīties, vismaz ne tik dziļi. Kā ir iespējams iegrimt sapnī, baidoties no nāves, un iziet no tā – ne tikai nebaidoties, bet pat brīvi to uzlūkojot un zinot, ka šādi jūs jutīsieties *vienmēr*?!

Māte vēlējās pamatīgāk iedziļināties savā pieredzē. Visvairāk viņa gribēja uzzināt, kas šeit, dzemdību palātā, bija noticis ar viņas ķermeni, kamēr viņas apziņa bija tur, tālu prom, kur satikās ar tīrās gaismas būtņēm.

Drīz viņa atklāja, ka tas nav nemaz tik viegli izdibināms.

Kad māte vaicāja ārstei, vai dzemdību palātā nav noticis kas “dīvains”, viņai atbildēja: “Nē, jums bija normālas dzemdības.” Pēc ārstes teiktā, vienīgā komplikācija, turklāt pavisam nebūtiska, bijusi nepieciešamība lietot ķirurģiskās kņaišles, lai pagrieztu bērnu pareizā dzemdību pozā – toreiz tā bija ļoti parasta prakse.

Klusēšanas zīmogs

Normālas dzemdības?

Tā nevarēja būt patiesība. Vārdi “normālas dzemdības” nekādi nesaskanēja ar vārdiem “Viņa mums zūd”.

Nākamās mana māte izjautāja diplomētās medmāsas, kuras strādāja ar viņu pirmsdzemdību un dzemdību palātā, bet viņa nespēja atrast nevienu, kura atcerētos viņu runājam mēlēs, nedz arī atzītu, ka pastāvējušas jebkādas problēmas.

“Viss noritēja itin labi,” viņai atbildēja.

Ja ārsti un diplomētās medmāsas būtu vienīgie cilvēki, kuri bija klāt dzemdību procesā, tad droši vien ar to arī viss būtu beidzies. Taču tad māte atcerējās kādu nediplomēto medmāsu, kura manas dzimšanas laikā uzturējās operācijas telpā. Nediplomētās medmāsas

veica palīgdarbus. Savu darbu viņas darīja klusi un lietišķi. Bieži vien viņas palika nepamanītas un gandrīz vienmēr tika pārāk zemu novērtētas. *Ja kaut kas nogājis greizi, tad nediplomētai medmāsai jau nu gan nebūs īpašu iemeslu slēpt patiesību.*

Tā nu mana māte ielūkojās šai nediplomētajai medmāsai acīs un teica: “Es zinu, ka operācijas zālē ar mani kaut kas notika.”

Pēc ilga klusuma māsa paraustīja plecus. “Es par to nevaru runāt, taču vienīgais, ko es varu jums pateikt, ir tas, ka jums... *jums paveicās.*”

Viņa mums zūd?

Jums paveicās?

Ar noskaidroto bija pietiekami, lai apstiprinātu to, kas manai mātei jau bija zināms. Todien dzemdību palātā ar viņu *bija* noticis kas īpašs, kaut kas tāds, kas sniedzās daudz tālāk par prieku izspiest mani pasaulē bez anestēzijas sniegtajām priekšrocībām. Patiesībā ārsti viņu *zaudēja*. Viņa nomira... un atgriezās. Māte secināja, ka tas, kas ar viņu notika, bija nevis pieredze, “atrodoties tuvu nāvei”, bet gan “pēcņāves dzīves” pieredze. “Atrašanās tuvu nāvei” ir mīkstināts apzīmējums. Mana māte nebija *tuvu* nāvei. Viņa *nomira*. Un, tāpat kā citi, kuri uz brīdi bijuši miruši un tad atgriezušies dzīvē, viņa atgriezās jau kā cits cilvēks. Tagad viņa saprata: lai arī kas ar viņu notiks turpmākajā dzīvē – labs vai slikts –, tas būs akurāt tas, kas šajā brīdī nepieciešams viņas dvēselei, lai tā attīstītos. “Jums *jāatgriežas...* līdz visu sapratīsiet.” Tā ir evolūcijas sastāvdaļa.

Šī mācība izrādījās ļoti piemērota un savlaicīga. Māte tikko bija laidusi pasaulē mani, un viņas acīs es jau kopš piedzimšanas brīža stāvēju pāri ierastajiem principiem.

Vai tas bija tik vien kā mātēm raksturīgs pārspilējums? Var jau būt, ja neskaita to, ka, pēc mātes vārdiem, pierādījumu, ka esmu neparasts, viņa redzējusi jau pirmajā reizē, kad uz mani

paskatījusies. Tas bijis nākamajā dienā pēc dzemdībām. Tobrīd bērnistabā biju vienīgais jaundzimušais, un, ienākusi ar piena maisījuma pudelīti rokā, viņa tuvojusies manai gultiņai un ielūkojusies tajā. Es biju nomodā un gulēju uz vēdera. “Sveiks, mazais svešniek,” viņa mani sveicināja. “Te nu mēs esam – divi vien pretī visai pasaulei. Tu un es.”

Izdzirdis viņas balsi, es piecēlos uz apakšdelmiem un pacēlu savu šūpīgo galviņu. Lēnām pagriezu to pa kreisi, tad atkal pa labi, it kā lai aplūkotu savu jauno apkārtni. Māte izbrīnā vēroja šo skatu. Vai tas bija iespējams? Viņai vienmēr bija apgalvots, ka jaundzimušā kakla muskuļi tamlīdzīgām darbībām esot par vāju.

Māte jau grasījās nolikt pudelīti uz galda, kad piepeši uzradās šaubas. Kas to zina, kādi mikrobi varēja būt uz galda virsmas? Viņa iztēlojās tos rāpjamius pa pudeli uz augšu, lienot cauri knuņīša atverei un inficējot piena maisījumu. Bet vai viņa nebija iemācījusies, ka labāk ir ignorēt dažas sīkās apsēstības, kas viņu līdz šim bija mocījušas, jo visā ir jēga un līdzsvars?

Gandrīz. Māte atļāvās kompromisu, salocīdama salveti un nolikdama to starp pudelīti un galda virsmu. Tad viņa pasniedzās pēc manis. Māte manī iemīlējās no pirmā acu uzmetiena.

Vēlāk, kad ārste atnāca viņu izmeklēt, mamma pastāstīja viņai, kā es tiku cēlis galvu. “Jaundzimušie to nespēj,” ārste noteikti paziņoja. Tad aizgāja uz bērnistabu izmeklēt mani.

Pēc mirkļa mamma izdzirdēja ārstes balsi, kas skanēja no bērnistabas turpat aiz sienas. “Ak, tpū!” ārste iesaucās, un viņas balss skanēja gandrīz pikti. “Tev taču nekas tāds nav jāvar...”

Tajā mirklī mana māte ieguva nelokāmu pārliecību, ka te patiešām darbojas kādi neparasti spēki.